

Disse Regler ere grundede i den Betragtning, at god Orden kræver, at den rejsende erhverver sig den fornødne Rejsenhjæmme, inden han tiltræder Rejzen, idet en Ordning, hvorefter Billetten i al Almindelighed kunde købes under Vejs, vilde medføre Ulemper og under stærk Trafik vilde være umulig at gennemføre. I Lighed med, hvad der finder Sted i andre Lande, er der derfor fastsat en temmelig høj Betaling for de rejsende, der træffes uden Billet eller med ugyldig Billet. Imidlertid har den ved Loven af 24. April 1896 § 10 fastsatte Ordning vist sig at have forskellige Mangler. Reglerne ere vel nogenlunde fyldestgørende for de rejsende, der baade kunne og ville erlægge de Beløb, der afkræves dem. Men over for egentlige Defraudanter have Bestemmelserne vist sig ikke at være tilstrækkelige, og Antallet af disse er ikke ubetydeligt — der er saaledes i Tidsrummet fra Maj til September f. A. alene paa den sjællandske Nord- og Kystbane konstateret 248 Tilfælde af Defraudation, og i Virkeligheden er Antallet af rejsende, der tilsnige sig Befordring uden at erlægge den takstmæssige Betaling, langt større. Naar en saadan rejsende nægter at betale, ere Statsbanerne for Tiden henviste til at søge Betalingen inddreven ved privat Søgmaal. Udbyttet heraf er imidlertid ringe; thi i Reglen viser det sig, at Defraudanten enten opgiver falsk Adresse eller undlader at efterkomme Dommen og intet ejer, i hvilket Dommen kan fuldbyrdes. Og selv hvor et Søgmaal fører til, at Statsbanerne faa deres Tilgodehavende, er der forbundet saa megen Ulejlighed, Tidsspilde og Udgift med en saadan Sag, at det indvundne ikke staar i rimeligt Forhold dertil.

Generaldirektoratet for Statsbanedriften har derfor udtalt sig for, at der — i Lighed med, hvad der kendes i forskellige andre Lande — kunde indføres den Ordning, at de rejsende, som vægre sig ved at betale, forfølges ved det offentlige Foranstaltning, idet en saadan Ordning utvivlsomt vilde medføre, at Antallet af uberigtigede Efterbetalinger indskrænkedes betydeligt.

Ministeriet kan slutte sig hertil, og i det foranstaaende Forslag til en ny Affattelse af Takstlovens § 10 har man derfor — foruden at foretage nogle mindre Ændringer af væsentlig redaktionel Natur — tilføjet en Bestemmelse om, at den rejsende, der vægrer sig ved at betale det ham i Henhold til Paragraffens Regler afkrævede Beløb, under en offentlig Politisag kan ikendes en Bøde til Statskassen, hvilken Bøde foreslaas sat til fra 5 til 100 Kr., idet det under graverende Omstændigheder og særlig i Tilfælde af gentagne Defraudationer vil være ønskeligt, at den paagældende rammes nogenlunde føleligt.

Til 2. Ifølge Lov af 24. April 1896 § 59, 2det Stykke, 1ste Punktum, skulle Takstbestemmelserne holdes til Salgs paa alle Stationer. Som Følge heraf ere samtlige Statsbanestationer forsynede med Eksemplarer af de lokale og gennemgaaende Takstreglementer. Der sælges imidlertid kun meget faa Eksemplarer, og de fleste Stationer ligge derfor til ingen Nytte i en Aarrække inde med et Oplag af Tryksager, for hvilke der hvert Aar skal aflægges Regnskab, og ofte hænder det, at naar der rent undtagelsesvis melder sig en Køber til et enkelt Reglement, er dette af den lange Henliggen blevet saa medtaget, at Stationen først maa forlange det ombyttet i Revisionen. Det vil formentlig være tilstrækkeligt, at Taksterne holdes til Salgs paa de større Stationer, og at de i øvrigt kunne bestilles gennem enhver Station. Takstlovens § 59, 2det Stykke foreslaas derfor ændret saaledes, at denne Ordning muliggøres.

C. Hage.

C. A. Bille-Brahe,
Fm.

Til Landstingets Udvalg angaaende Forslag til Lov
om Statsbanernes Takster.